

V neděli 30. listopadu byl uveden do služby nový kazatel Církve bratrské v Litomyšli. Je jím Daniel Kvasnička, který těsně před Štědrým dnem oslavil 55. narozeniny. Jako mladý sice netoužil být kazatelem, dokonce vystudoval fotografii, přesto byl skrze světlo nasměrován na dráhu duchovního. Litomyšl je jeho čtvrtým působištěm a přišel sem z Říčan. Daniel Kvasnička ovšem není jen kazatelem. Věnuje se žurnalistice, moderuje a blízká mu zůstala i fotografie. V následujícím rozhovoru o sobě Daniel Kvasnička prozradil mnohé.

Jak jste se stal kazatelem? Byl jste pro dráhu duchovního rozhodnut nebo to přišlo samo?

Měl jsem tatínka kazatele, ale přesto jsem to nikdy nechtěl dělat. Chtěl jsem létat, jenže mám brýle, takže to nešlo. Chtěl jsem restaurovat staré obrazy, ale tehdy soudruzi potřebovali opravit hnijící a plesnivějící archivy, takže hledali restaurátora knih. Díky svému tatínkovi jsem měl šanci zkusit přijímací pohovor na restaurátorství v Praze. Na tuto grafickou školu jsem se dostal a po peripetiích jsem skončil ve třídě fotografie. Jsem za to velmi vděčný, protože toto studium mě bez obalu dostalo do reality života. Když jsem pak při fotografické technologii slyšel jednoho pana docenta zaníceně vysvětlovat, že světlo je dvojí povahy a nikdo neví, co vlastně ve skutečnosti je - že je to tok částic, a na druhé straně elektromagnetické vlnění a že je to obojí najednou - tak už jsem tehdy neslyšel nic jiného, nežli texty písmo a vyznání, ve kterých je zcela obyčejně řečeno, že Ježíš je sto procentně Bůh a sto procentně člověk. Nějak mi došlo, že jestliže *fotos grafein* je psátí světlem, tak že budu psát světlem evangelia. Tehdy jsem ještě nemyslel, že budu kazatelem, ale prostě budu něco takového dělat.

Začal jste tedy studovat teologii?

Soudruzi mě měli rádi, takže jsem teologii studovat nesměl. Šel jsem na vojnu. Nakonec jsem skončil v chemičce jako aparátčík. Teologii jsem studovat distančně a v roce 1985 jsem odešel do Děčína. Nebyl jsem klasickým farářem, ale kaplanem u starého otce, který se mi věnoval. Zároveň jsem pracoval v technických službách jako lakýrník. Lajnoval jsem ulice, opravoval značky... V roce 1988 mi dali souhlas a já jsem od té doby kazatelem.

Ovšem někteří o vás ví, že zároveň píšete novinové články a moderujete...

Mě provázel vždy vztah k fotografii, médiím, ke grafice. Baví mne hledat pravdu. Asi na osm let jsem zakotvil na www.ihned.cz. Velmi často jsem se ale udržel a nenapsal nic, protože mám zároveň úzkost z toho, jak velmi mnoho se zahušťuje mediální prostor spoustou slov a názorů. V debatě, když to vyřknete a ono to zazní, tak je to něco jiného, než když to pak někde visí třeba 8 let. Moderování a rozhovor mě proto vášnivě baví. Psal jsem také do tištěných Lidových a Hospodářských novin. Tam mě editoři a kolegové vychovávali tím, že mi texty desetkrát dvacetkrát vraceli. Možná jsem tedy i novinář. A možná se tomu věnuji také proto, že někdy v roce 1998 přišel nějaký pán nabídnout městu Náchod, že převezme městský zpravodaj a přesune ho pod svoje inzertní noviny. Všichni náchodští patrioti

zakřičeli: „Ne!“ Nás s několika přáteli napadlo, že by se dalo zpravodaj zachránit tím, že nebudeme nabízet jen zpravodaj, že já budu zadarmo šéfredaktorovat a že vytvoříme i tiskové středisko. Postavili jsme první webové stránky města a zkusili jsme udělat tiskové středisko. Tehdy jsem se dostal na dřev novinařiny.

Proč jste přijal nabídku působit jako kazatel v Litomyšli?

Někdy v létě 2013 jsem si řekl, že by bylo dobře se držet mého zvyku, že jsem všude kolem 10 let. V Říčanech jsme začínali vlastně z minima, přišel jsem téměř do misie. A protože jsem tam výrazně zakladatelsky působil a protože tam přibyly další rodiny s dětmi, tak mi přišlo, že to společenství potřebuje někoho mladšího a ne tak zaměstnaného člověka. Řekl jsem tedy společenství, že si velmi vážím jejich lásky, ale že se dám k dispozici. V září mi najednou napsali Litomyšlští, prý jen tak zkusmo, protože jsem byl už šestý nebo sedmý, koho oslovili. Tak jsem přijal, protože byli s nabídkou první.

K tomu, abyste se stal kazatelem v Litomyšli, však musela být oboustranná shoda...

Já je nejdřív odrazoval, tak jako snoubence nejdřív nadneseně řečeno odrazuji, aby si to rozmysleli. Chtěl jsem protikandidáta. Oni řekli, neblázni, už jsi šestý, to po nás nemůžeš chtít a nesmí se to. Řekl jsem dobře, tak já přijedu. Vy mě budete „grilovat“, řeknu vám na sebe v podstatě všechno. Navykládal jsem jim tedy, co jsem naprováděl, a určitě sem doputovaly zprávy mých „milovníků“, kteří také vidí negativní stránky (všichni jsme lidé). V únoru mi ale z Litomyšle telefonovali, že mě zvolili. Ještě jeden rys to naše stěhování mělo. Nám se rozprehly děti. Už to bylo tak zralé, aby začaly vlastní existenci. Navíc jsme bydleli na velké faře, což ani nebylo ekonomicky rozumné. Řekli jsme tedy, že vyrazíme jen my dva s maminkou „do světa“.

S čím novým byste rád přišel v Litomyšli?

Já si to dobře rozmyslím. Chci se ptát a chci poslouchat. Nemíním jen zahušťovat a přidávat akce. Všude kde jsem byl, tak jsem chtěl vytěžit tým lidí, kteří jsou kolem mě. Já v Litomyšli budu fungovat jako čtvrtý kazatel. Jsou zde dva senioři, kazatelé na odpočinku, pánové Jaroslav Kučera a Jan Uhlíř, a měl jsem dojem, jako by byli trochu zapomenuti. Budu je hlasitě připomínat. Mám zde velmi schopného kolegu, který nechce dělat správce sboru, ale umí vynikajícím způsobem kázat, učit, vykládat. Je to David Beňa. Já ho mám moc rád. To je první rys. Druhý jasný rys je, že bych chtěl pochopit, jak využívat to co je postaveno. Jak využívat kostel, aby byl ještě blíž lidem z Litomyšle a okolí.

Další možností pro spolupráci s okolím je velký počet škol různého typu. Nemyslím na ně chodit a přesvědčovat děti k víře, ale je tu šance jim zprostředkovávat věci, které se běžně dneska neučí. Třeba seminář rétoriky nebo vedení rozhovoru, tvůrčího psaní... Pomocť jim postavit školní časopis nebo jim ho ještě více rozvést a rozjet. V Praze jsem nechal spoustu kontaktů. Tito lidé mi říkají, že rádi přijedou. Mým hitem je teď datová žurnalistika.

V Českém rozhlase postavili tým datových žurnalistů, což je něco mezi statistickým úřadem a žurnalistikou. Paní, která to celé rozjela, ráda přijede. Takové lidi bych sem docela rád vozil, ale zase vyjdu z toho, co je třeba. Ne to, co bych já chtěl tlačit. Já budu mít dost práce i v komunitě samotné, chtěl bych dělat s dětmi...

Co říkáte na Nový kostel?

Mně se líbí pohled zvenčí, usazení do krajiny je velmi hezké. To je trefa. Když už taková stavba stojí, tak je dobré, aby byla využita. Prostor mého srdce je něco jiného než kostel, ale když už jsem v kostele, tak ho budu využívat a ctít jako nejlepší místo.

A co Litomyšl? Už jste se zde rozkoukal?

Asi tři čtvrtě roku jsem minimálně jednou měsíčně do Litomyšle jezdil. Vždycky se mi líbila. Mému srdci je blízké umění a potřeba si někde povídat. Spousta kaváren, možností k tomu, aby si člověk sedl a zapředl rozhovor, je ideální. Pravdou ale je, že já nebudu jen litomyšlský. Tím, že jsem se stal kazatelem tohoto sboru, tak budu mít svoje povinnosti také ve Svitavách a Moravské Třebové. Budu část své energie věnovat i tam.

Co byste popřál čtenářům Lilie do nového roku?

Vedle podchodu pod silnicí nad naším kostelem je na zdi nasprejován zajímavý slogan: „Je pod slunce jasné, že světlo ve tmě hasne.“ Já jsem se celý život učil, dokonce i profesně v té fotografii, že je to přesně naopak. V těchto zamlžených dnech tedy přeji dostatek jasu, toho vnitřního i toho vnějšího, naděje a pokoje do každého dne, který bude mít přívlastek 2015.